

מסורת הש"ס

(א) [ג'ל' והמחל],
(ב) [מחשבה ג'מ' דלס],
פ"ו ה"ב והבאו ה"ש
פ"ו דלס מ"ב, (ג) [לעיל
ק"ל], (ד) [מגנה ח. ושיג],
(ה) [הכ"מ רש"י מהל'
כל המקדש תמה שהשמיט
הרמב"ם דבר זה], (ו) [יומא
ו. יג. סט. תמיד כו:],
(ז) [פאה פ"ג מ"ה, (ח) [לעיל
ק"ל], ק"ל, ב"ק קטו,
(ט) [נכ"ל פ"ו מ"א],
(י) [מורע מכלתא דזכוס
פרשה ה, (י) [זו הדבור
שיך למתני' דלעיל ר"מ,
(יג) [לעיל ק"ל], (יד) [דברים
יח, (ט) [ג'ל' הלוקה גו],
(טז) [ג'ל' גו האלן והקנה
כ"י כן העתיק הר"ן],
(ע) [ג'ל' לאקד],

תורה אור השלם

1. פי בו בחר ?
אלה"ק מפל שבטק
לעמד לשרת בשם ?
הוא וקניו כל הקימים:
דברים יז
2. ושמע אתו על פתל
הבית והיה על המצות
אל מול פני המצות
שמות כח לו
3. ובקצרכם את קציר
ארצכם לא תכלה פאת
שדה לקצור ולקט קציר
לא תלקט: ויקרא ט ט

גיליון הש"ס

רש"י ר"ה והוא שהתחיל
וב' ואין פאת ורע"ס
פוסדות, ע"י נפירות במים
חיים בנמצא פ"ג ה"י יח
מהל' מתנות עניים:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה תפסה וכו'
ואני משיבך או איני:

שיטה מקובצת

(א) נתן המוכר קלחי אילן.
ב"ב ע"י פ"ג דפאה רע"ש
בהר"ש דיל:

ופרכין ותני תנא מנה בן ארבעים. והא מנה ופרס דרב הוא מנה
ופרס דקאמר רבי דוסא בכל אחת מנה ופרס ופליגי רבין עליה
דאמרי כל שהן ופירש רב למילתיהו דכל שהן היינו בין כולן מנה
ופרס: **חמס חדשה**. של עור שלא גמר תפירתה ושייר בה סדק:

אע"פ שמקלס רמונים. שאין בסדק
כמוציא רמון: **טעורה**. שלא נגמרה
מלכתה: **תפרה**. ונגמרה מלכתה
וחל עליה סס כלי ואח"כ נקדעה
כמוציא רמון וטעורה אבל מקבלת
רמונים טמאה דלא פקע סס כלי
מינה עד שמינקב כמוציא רמון
כשיעור כל כלי צעלי חמים ששיעורן
כרמונים: **פקעיות של שסי**. שיעור
קריעת כלי לטהר כשמוציא פקעיות
של שסי זהו הוא תשמישתה של חמס
ואין דרך להשתמש בה פירות וסמס
פקעיות של שסי גדולים עשר סלעים
משקלס ארבעה למנה: **פקעיות**.
למושי"ל: **תנא**. הא דקמני מתנימין
חמס סלעים מלובן לא שיהא על
ישראל מוטל לזבנו אלא אשיעורא
קפיד דליתיה ליה בהכרע שכתילבן
שיהא בו חמס סלעים ופטורים כל
גיזים: **אמר קרא לעמוד לשרת**.
במר ראשית הגז כתיב כי בו בחר
ה' מכל שבטק לעמוד לשרת: **מאי**
ניסו אבנט. שהוא קטן שבצנדי
כהונה וקיס להו לרצנן שיכול לעשות
מחמס סלעים אמר שהרי אין כולו
זמר אלא כלאים הוא: **תפסה מרובה**
לא תפסה. כרייתא בצורת כניס'
גבי זזה (ויקרא טו) ימים רבים ימים
שנים רבים שלשה או אינו אלא רבים
עשרה אמרת כל ששמעו מרובה
ושמעו מועט תפסת מרובה לא
תפסת תפסת מועט תפסת הואיל
ולא פירש לך אחי מהן יש לך לתפוס
הלאשון במשמע שאל לא תפוס
אלא המרובה אני משיבך מהיכן אתה
ממעטו לזה המועט והלא אף הוא
במשמע כשתאמר אינה זזה בפחות
מעשרה אני אומר לך והלא אף
שלשה במשמע וכשתאמר בשלשה ואני
משיבך (א) אינו אלא עשרה אתה
אומר לא אף השלשה במשמע. וגבי
שירות נמי תאמר אבנט ואני משיבך
ואימא מעיל אתה אומר לי והלא אף
האבנט בכלל שירות ומהיכן אתה
ממעטו אבל כשתאמר אין פטור אלא
כדאי מעיל אני משיבך והלא אבנט
ראוי לשירות וקרא שירות הוא
דכתיב: **ואימא כיפה של זמר**. שהיא
מועטת מאבנט ואף היא בכלל שירות
דכתיב (שמות נח) על פתיל תכלת
ותכלת עמרמל הוא: **כיפה**. כובע קטן
פלטרין: **ושמט אוסו**. ציץ: **אמר**
קרא. גבי שירות דראשית הגז:
הוא ובניו. ואין אינו בכהן הדיוט:
הניחא למ"ד אבנטו של כהן גדול.
זיוס הכפורים שהוא בן כהן דכתיב
(ויקרא טו) ובאבנט צד יתגור: לא וכו'
אבנטו של כהן הדיוט. של כל השנה
דהא הוא הואי של כלאים דכתיב
(שמות נט) ואת האבנט שש משזר
תכלת וגו' וכי כתיב אבנט דכלאים

בין בכהן גדול בין בכהן הדיוט דכל השנה כתיב: **שפיר**. משכחת
שוין אהרן ובניו באבנט של זמר כגון של שאר ימות השנה: **אלא**
למ"ד. אבנטו של כהן גדול זיוס הכפורים כשר הוא צהדיט כל
לא קמוצין ממנות דכהן הילכך כי שיר מידי איכא למימר מדלא
פריש מוכר ללוקח חוץ ממנותיו של כהן ודאי הכל מוכר לו ושייר
אכלו את מתן הכהן ואמר לוקח למוכר מתנה דכהן גבך היא
וכי

ראשית הגז פרק אחד עשר חולין

קלח.

השנה דכי כתיב אבנט כלללים גבי פרשת בגדי כהונה בכהן גדול הוא
דכתיב אבל בכהן הדיוט כולו של בוך א"כ לא משכחת זמר באבנט של
הדיוט ואמאי משערת ראשית הגז באבנט הא לא שוין זה אהרן ובניו
שהגמר אינו ראוי לשירות הדיוט: **סס אבנט**. אע"ג דאין זמר בשירות
הדיוטות הרי ראוי לשירות כ"ג ואי

משום הוא ובניו הכי קאמר דברים
הראויין לאבנט שהרי אבנט נוהגת
בו ובניו: (א) **מכר לו שחופות כו'**.
הא אוקימנאט עלה טובה קמ"ל דאע"ג
ששייר לעצמו מן הטוב יקנה מן
הלוקח ממין הרעות אחד מששים
וימין לו: **גזו וזכר ראשונה**. ראשונה
היא מוכר לאחר גזמה מיד קודם
שזיכר חמס גזין: **חייב**. צראשית
הגז דגז לאכך אמר רחמנא: והא איכא
דבשעת גזיה כל אחת היתה של:
בעידנא דקא מלי שיעורא. דחמס
לאן שעל ידי גזיה החמישית הוא
מתחייב בארבעה ראשונות וההיא
שעתא לא הוו מלאן שלו: **סנ**
הלוקח לאנו של עובד כוכבים.
אפילו עד שלא נגזזה וגזיה פטור
הלוקח דלאו לאנו הוא: **אלא לאנו**
לגזו. שמכר לו (א) גוף האלן זה קנה
לו הגוף עד שגזו: **חייב**. דלאכך
קרינא ביה: **כל חדא וחדא בטר**
גזיה נפק מרשומיה. וקמני חייב
אלמא בטר שעת גזיה דכל חדא
אזלינן: **כל שלשים יום**. לאו דוקא
אלא שיהו כל הגופים קנוין לו עד
תשלוס כל הדברים: **בטר מוכר אזלינן**.
למיטב אכולהו: **קלחי אילן**. חילנות
עצמן לקח עם פירותיהן. להכי נקט
לשון קלחי שאין שדה זו שדה אילן אלא
שדה לזן וגדלו בה שנים או שלשה
חילנות ומכרן: **נוסף**. לוקח פאה
מכל אילן ואילן דכתיב (דברים כד)
לא תפאר אחרך ואין אחד מהם (כד)
פטור את חצירו והאילן ואילן השדה שלו
שאל היתה שדה שלו היה נותן מאחד
על כולן: **אימתי צומן שלא שיר צעל**
השדה. שום אילן צדעה לעצמו: **אבל**
שייר. אחד לעצמו רמיא כולה חיוכו
עליה ונותן פאה בקרקע צורעים
לעניים ופטור את כל האילנות. אלמא
היכא דאיכא שירא כולה חיוכו רמיא
עליה דאי לאו עליה רמיא היכי פטר
בפאה ידיה חילנות של אחרים:
והוא ספסחיל צעל הצים לקצור.
הצורעים קודם מכירת האילנות
דמהיהא שעתא מיחייב בפאה ופאה
ידיה דהיהא שעתא חזיא למפטור
כולה שדה ומיהו כי לא שיר מידי
אסתלק מדין פירות חילנות * ואין
פאת זרעים פוטרתו וכי שיר דאכתי
שיר בפירות חילנות לא נפק מחיוכו
קמא והוא ליה כדמעיקרא:
ובקצרכם. משמע מתחלת קצירה:
לא מיחייב צוניה עדריה. דלא כתיב
בגזמס אלא גז (א) לאכנס לאחר שנקרא
גז לאן: **אלא אמר רבא**. טעמא דמתני'
משום דאין אדם רשאי להפקיע
ממונו מיד מלוה ולמכור גזיו כדי שיהא
גז של אחד ואין של אחר לפוטרו דלא
קרינא ביה גז לאכך אלא כי קא מזבין

לא קמוצין ממנות דכהן הילכך כי שיר מידי איכא למימר מדלא
פריש מוכר ללוקח חוץ ממנותיו של כהן ודאי הכל מוכר לו ושייר
אכלו את מתן הכהן ואמר לוקח למוכר מתנה דכהן גבך היא
וכי

עין משפט
נר מצוה

א [מניי פ"ח מהל' כלי
התקדש ה' ב]:
ב [מניי פ"ו מהל' כפורים
ה' טו טו"ע י"ד סי'
של עקיף יב]:
ג ג ד מ"י פ"ג מה'
מתנות עניים ה' יח:

ענין רש"י

למורשי"ל [למורשי"ל].
פקעת (של חוט).
פלטרין [פלטרין].
כובע קדך.

מוסב רש"י

תפשת מרובה לא
תפשת. כל מקום שחמלא
שני דברים, אחד מופש
מרובה ואחד מופש מועט,
טוב לך לתפוס את המועט,
אצל את המרובה את
המועט תפסתן תפסיה,
שם בכלל המרובה המועט,
ואם את המרובה המועט
הוא לך לתפוס המועט
מלאה תפסתה שלא
דעת [מגנה ח. י. דש
להקשות מפוס את המועט
(ש"כ"ן ד)]. תפשת מועט
תפשת. דאי מקשה לך
תפוס את המרובה אינו
חולק על דברך אלא
מוסיף. דכלל מרובה
איכא מועט (שם). אבנטו
של גדול לא
זהו אבנטו של כהן
הדיוט. שאין האבנטים
שיון שאלמר במשעה
האבנט של כ"ג ואת האבנט
שש משזר תכלת וארנמן,
למדנו שהוא של כלאים,
דשם כימא ותכלת עמרמל,
ואבנט הצנים לא פירש
המכזב ממה היו [יומא ו.
ובע"ז שם יב]. שהדיוט
של כהן (שם): **אבנטו**
של כ"ג ציוס הכפורים
הוא של כהן גדול, דשם
הדיוט של כלאים
(שם) זהו אבנטו
של כהן הדיוט. כלומר
שיהא של כלאים (שם)
(א) שאין חילוק באבנטיהם
(שם יב). **אין**. אבנטו של
כ"ג ציוס הכפורים שהוא
של כהן זהו אבנטו של
הדיוט כל ימות השנה
ואין כלאים בצנדי כהן
הדיוט (שם) אמר
לו. לטבת, מוכר לי
כו' והיו בהן מתנות.
הקדיה. נותנן לכהן.
נתמן לוקח זה לכהן (רע"ז
ק"א). נתמן הלוקח קינה
לכהן דמתנתא ממנות לא
וזין ליה (ב"ק קסו). ואין
מנכה לו מן הדמים.
אין המוכר מנכה לו ללוקח
מן הדמים, שהרי היה
יועד הלוקח שהמנות שם
זה לא מכר לו הקדיה
(רע"ז ק"א). לקח ממנו
במשקל. הליגה כן וכן
ושקל לו הקדיה (שם).
נותנן לכהן. נתמן לו
לוקח לכהן, שהרי הגזל
אכלו וצריך להשיב (שם).
ומנכה לו מן הדמים.
הטבח ינכה לו מן הדמים
על כרחו, שמכר לו דבר
שאין שלו (שם).
הדרין עלך ראשית הגז